

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم

بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Reports

گزارشها

گزارشگران پورتال – افغانستان

۱۶ اکتوبر ۲۰۱۱

در افغانستان چه می گذرد؟

(۱۳۷)

ایران هم افغانستان را راکت باران کرد:

وقتی کشوری مورد تجاوز قرار بگیرد و اشغالگران دولت پوشالی را در آن نصب کند، در آن کشور سیاست های پیاده می شود که مطابق به خواست اشغالگران بوده و دولت پوشالی کوچکترین صلاحیتی نه برای پیاده کردن سیاستی و نه هم برای اعتراضی ندارد.

افغانستان ما که اکنون به حیث یک کشور مستعمره در دست امپراتوری جهانی اسیر است، به خانه ای می ماند که هر کس هر چه در آن بخواهد انجام داده می تواند و همسایه ها نیز از هر نوع خیانت نسبت به آن دریغ نمی کند. از مدتهاست که دولت ارتجاعی پاکستان بر افغانستان، به خصوص در ولایات کنر و نورستان راکت شلیک می کند که در اثر آن صدها خانواده دهقان و زحمتکش آسیب دیده و از محل زندگی شان آواره شده که اکنون در وضعیت بسیار بد به سر می برند. اما دولت پوشالی فقط لاف و پتاق زده، کوچکترین کاری انجام داده نمی تواند، چون این دولت می داند که مردم افغانستان بر دولتی که خود نوکر بیگانه باشد حساب نمی کند و به هیچ صدای این دولت علیه تجاوز بیگانگان لبیک نمی گویند.

در حالی که راکت باران ارتش پاکستان بر افغانستان ادامه دارد، دولت آخوندی ایران نیز از این مسابقه به عقب نمانده، روز ۲۱ میزان سال روان بر قریه باریکه ولسوالی کنگ ولایت نیمروز هشت راکت شلیک کرده است که به اثر اصابت این راکت ها حداقل دو تن از زحمتکشان این قریه به قتل رسیده و شماری مجروح شده و خانواده ها این محل را ترک گفته اند. این راکت ها در حالی شلیک می شود که خریطه های یوروی جمهوری آخوندی به نام جای پولی ارگ هنوز وارد قصر ریاست جمهوری می شود و منطفا دولتمردان پوشالی نمی توانند علیه این راکت باران حداقل اعتراضی کنند و به سکوت ننگین که خاصه پوشالی هاست، تن داده اند.

شورای امنیت ملل متحد و تمدید جواز اشغال کشور ما:

به تاریخ ۲۱ میزان شورای امنیت سازمان ملل متحد اعلامیه ای در نیویارک نشر کرد که به اساس آن مأموریت ناتو در افغانستان برای یک سال دیگر تمدید گردید و این تمدید با اتفاق آراء ۱۵ عضو این شورا صورت گرفته است. به اساس این اعلامیه از ناتو خواسته شده است که به فرستادن سربازان تازه، تجهیزات نظامی و اکمالات شان به افغانستان ادامه دهند. در عین زمان این سازمان که به حیث صادر کننده مجوز اشغال امپراتوری جهانی عمل می کند از "نقض حقوق بشر" در افغانستان ابراز نگرانی کرده است و از دولت پوشالی خواسته است که به نوبه خود در رفع نگرانی های "حقوق بشری" باید تلاش کند.

این را می گویند وقاحت سیاسی شورای امنیت ملل متحد! شورای امنیت سازمان ملل متحد که خود جواز اشغال کشور ما را صادر کرده است و به حیث مجمعی از اشغالگران جهانی خوب می داند که وقتی پای اشغال در میان باشد صحبت در مورد حقوق بشر، عوامفریبی خاینانه است و از اینرو مردم زحمتکش افغانستان که قربانیان اصلی این جنگ خونین استعماری هستند این سروصدای حقوق بشری این شورا را به خوبی درک می کنند و آنرا جزئی از سیاست های استعماری این سازمان می دانند.

از طرف دیگر تمدید جواز تجاوز ناتو بر کشور ما از طرف این شورا، یک بار دیگر ماهیت امپریالیستی این نهاد جهانی را به نمایش می گذارد و آنانی که اگر ناآگاهانه تا اکنون این سازمان را ناجی مردم زحمتکش ما فکر می کردند و خلق ستمدیده ما را به دروازه های متعدد این سازمان رهنمائی می کردند حال باید دیگر درک کرده باشند که در چه انحراف جدی به سر می برند و باید فهمیده باشند که این شوراها محض برای شکل و شمایل دادن تجاوز ساخته شده اند و تجربه نشان داده است که این وظیفه را با "ایمان" کامل به پیش می برند و هر نوع خواست و داد خواهی از این سازمان، ساده لوحی سیاسی به شمار می رود.

دولت پوشالی، دشمن مردم ما:

سازمان ملل متحد در این اواخر بر بنیاد سروئی که از ۳۰۰ اسیر در ۴۷ زندان و توقیف خانه دولت پوشالی انجام داده است گزارش می دهد که در این زندان ها و توقیف خانه ها با اسراء برخورد نادرست صورت می گیرد و خلاف "نورم های جهانی شکنجه" می شوند.

در این گزارش همچنان از زندان های امنیت "ملی" نیز یادآوری شده است که نیم زندانیان در این زندان ها شکنجه می شود ولی در این گزارش ملل متحد که در بیشتر از ۷۰ صفحه نشر شده است از شکنجه های غیر انسانی اشغالگران چیزی گفته نشده است.

بر همه معلوم است که در حال حاضر در زندان های افغانستان ۹۹ درصد مردمی زندانی هستند که پایه طبقاتی شان به طبقات نادار یعنی دهقانان و کارگران بر می گردد که هر کدام بنا بر علتی زندانی شده است. این مردم در حالی زندانی می شوند که جنایت سالاران اصلی که هر روز جنایت و قتل و کشتار انجام می دهند در پله های بلند قدرت لمیده اند و با اشغالگران یک جا خون مردم ما را می مکند ولی از آنجائی که دولت مزدور فعلی دولت این ستمگران می باشد نه پولیس و نه زندان بان و نه امنیت "ملی" هیچ کدام نمی توانند دست شان را به این جنایت سالاران نزدیک نمایند. مگر مردم عزیز ما را که بنا بر فقر و بدبختی ناگزیر اند خلاف "قانون" حرکت کنند، باید پشت میله های زندان قرار بگیرند و جلادانی به نام امنیت و پولیس "ملی" که سگان بی مقدار استعمارگران می باشند، آنانرا شکنجه می کنند.

جاسوسان سیا در افغانستان باقی می مانند:

آژانس خبری اسوشیتد پرس می نویسد که به اساس معلوماتی که از کاخ سفید به دست آورده است قرار است جاسوسان سازمان استخبارات امریکا (سی آی ای) و نیروهای ویژه این کشور پس از سال ۲۰۱۴ که تاریخ اتمام خروج نیروهای امریکائی از افغانستان است، در افغانستان باقی بمانند و جنگ ضد تروریسم و ضد شورش را تا ده سال آینده نیز به پیش ببرند و نقش این نیروها در سالهای آینده به طور چشمگیری در امور افغانستان افزایش خواهد یافت.

در حال حاضر در افغانستان صدها جاسوس سی آی ای در بخش های گونه گون مصروف جاسوسی و هدایت دولت پوشالی می باشد که چندی قبل بر مرکز این جواسیس در هتل آریانای کابل (محل این سازمان در افغانستان) حمله ای صورت گرفت که چند کشته به جا گذشت، قبل از این یک جاسوس دو طرفه بر مرکز این جواسیس در ولایت خوست نیز حمله انتحاری انجام داد که در آن هفت تن از این جواسیس کشته شدند.

هلمند هنوز هم ۵۳ درصد تریاک تولید می کند:

پس از آن که کشور ما به وسیله استعمارگران اشغال شد، این کشور بدترین ریکاردهای جهان را از آن خود می سازد: تروریسم، قتل، کشتار، خشونت، بی سوادی، فقر و تولید مواد مخدر. افغانستان در حاضر ۹۰ درصد تریاک جهان را تولید می کند که تنها ۵۳ درصد آن در ولایت هلمند که آب و هوای آن برای کشت تریاک مساعد است، کشت می شود. دهقانان هلمند که در بدترین وضعیت زندگی به سر می برند و از یک طرف قربانی استعمارگران می شوند و از طرف دیگر قربانی انتحارهای طالبی و از سوی دیگر تحت شکنجه و استبداد پوشالی های محلی قرار دارند، در عین زمان قربانی تولید مواد مخدر نیز هستند.

با آن که دهقانان شب و روز بر روی کشت کوکنار کار و زحمت می کشند اما فایه اصلی را باندهای قاچاقبر که با استعمارگران، به خصوص امریکا و انگلیس و دولت پوشالی و طالبان ارتباط دارند، می برند و تنها ۳ درصد آن به دهقانان می رسد.